

murat ederek yakarmaktır. Biliriz ki; bütün ibâdetlere ruh ve anlam katan duadır. İbâdet, yani kul olma bilinci, duayla tamamlanır. Bu yüzdendir ki; Peygamberimiz (s.a.v.), “Dua, ibâdetin özüdür.” buyurmuştur.

Dua; hem bir davettir, hem de davete icâbettir. Yüce Rabbimiz, Mümin Suresi'nin 60. ayetinde: “**Bana dua edin ki, duanıza icâbet edeyim.**” buyurarak bizleri duaya davet etmektedir.

Bakara Suresi'nin: “**Bana dua ettiğinde dua edenin dileğine karşılık veririm.**” mealindeki 86. âyetiyle de duamıza icâbet edeceğini müjdelemektedir. Yeter ki bizler, bu bilinç içerisinde Rabbimize dua edelim. O'nun rızasını, yardımını, bereketini, affını isteyelim.

Dua; tembel, sorumsuz, şuarsuz, cesaretsiz bir insanın boynunu büküp de yalvarmasının adı değildir. Bilakis dua, azmin, gayretin, hâlis niyetin adıdır.

Dua; sadece dil ile ifade edilen kalıp cümlelerden ibaret değildir. Tefekkür, aklın duasıdır. Aşk ve merhamet, kalbin duasıdır. İstiğfar ise sadece dilin duasıdır. Akıl ve kalp duaya durmadan, dilin duası fayda etmez. Nitekim Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerîfinde şöyle buyurmuştur: “**Allah'a, kabul edileceğine gerçekten inanarak dua ediniz. Biliniz ki Allah, ciddiyetten uzak ve umursamaz bir kalp ile yapılan duaları kabul etmez.**”

Dua; kardeşlerimizle buluşmaktır. Kardeşlik bilincimizi, ümmet sevgimizi pekiştirmektedir. Dua ederken bencil davranamayız. Sadece kendimizi düşünemeyiz. Gıyabında yaptığımız duanın makbul olacağı bilinciyle dünyanın dört bir yanında bulunan kardeşlerimiz için de dua ederiz.

Zira Peygamberimiz (s.a.v.), umreye gitmek için izin isteyen Hz. Ömer (r.a.)'e şöyle buyurmuştur: “**Kardeşim! Duana bizi de ortak et, bizi unutma.**”

Dua; yüce değerlere tâlip olmaktır. Peygamberimiz (s.a.v.)'in bizlere öğrettiği dualarda sadece maddî ihtiyaçları istemek yoktur. Bilakis O'nun dualarında ahlak ve erdemi, insanı yücelten fazîletleri istemek vardır.

O'nun duaları, toplumda sevgi, saygı, muhabbet, merhamet, adâlet ve huzûrun temînine yöneliktir. O'nun duaları alçaklıktan, zillet içerisinde ve başkasına muhtaç olarak yaşamaktan; ahlaksızlıktan korunma isteğidir.

İnsan, gücünün yetmediği ihtiyaçlarını elde etmek, kendi kudretiyle erişemediği arzularına erişmek için Allah'a sığınır. Çünkü Allah'tan başka hiç kimse yoktur ki, onun en gizli arzularını duyup yerine getirsin, ihtiyaçlarını karşılasın. Onun için duaya her zaman ihtiyacımız var.

Nasıl ki bir çocuk, eli yetişemediği bir ihtiyaç ve arzusunu elde etmek için ya ağlar ya ister; yani âcizlinin diliyle dua eder ve istediklerini elde eder. Öyle de insan, bütün canlılar içinde nazik ve nazlı bir çocuğa benzer. Cenâb-ı Hakk'ın dergâhına, acziyle ağlamak veya ihtiyacıyla dua etmekle yönelir.

Allah isteyen, kullar istemeyeni severmiş. Allah, bizim istememizi bizzat kendisi emrediyor: “**Siz bana dua edin, Ben size cevap vereyim.**” (Mümin, 60)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) de “isteyin” diyor: “**Allah Teâlâ Hazretleri'nin fazlından isteyin. Zira Allah, kendisinden istenmesini sever. İbâdetlerin en efdali de (dua edip) kurtuluşu beklemektir.**” Dolayısıyla bize düşen her zaman dua etmektir. Peki ama nasıl? Dua ederken hangi hususlara dikkat etmeliyiz?

Bir duanın makbul olabilmesi için, en azından şu hususlara dikkat edilmelidir:

Duada samîmî olunmalıdır. Yani ne dediğini bilmeden, akli başka yerde, zihni darmadağınık, sırf dua etmiş olmak için dua edilmemelidir.

Cenâb-ı Hakk'ın hikmetine ters düşmeyen şeyler istemelidir. Yani olmayacak şeyler istememelidir. Bazen insanların istekleri bile birbirine o kadar ters olabiliyor ki, bu açıdan bakıldığında da bunların kabul edilmeleri düşünülemez. O bakımdan kul duasını yapmalı, neticeyi Allah'ın hikmetine bırakmalıdır.

Dualarımızın kabulü konusunda, Allah'ı itham ediyor gibi bir tavrın içine girmemelidir. Yani, “Ben dua etmesine ediyorum ama, acaba Allah kabul edecek mi?” gibi tereddüt, şüphe ve ümitsizliğe kapılmamalıdır. Fakat bu kabulün ne şekilde olacağına da karışmamalıdır. Allah'ın takdirinin her şekline râzı olmalıdır.

Çoğu zaman bizim kabul edilmediğini sandığımızı da, hakkımızda hayırlı olanın öyle olması gerektiği noktasından kabul edilmiş olabilir.

İçimizden gelen şeyler istenilmelidir. Bizzat Kur'ân-ı Kerîm'in bize öğretmiş olduğu, Efendimiz (s.a.v.)'in yaptığı ve bize de tavsiye ettiği çok güzel dualar olmakla beraber, gönlümüzün sesini ifade eden duaların kabul edilmesi çok daha muhtemeldir. Mesela, kişinin hâlet-i rûhiyesine göre şu istekler ifade edilebilir:

“Allah'ım! Bana başkalarının iyilik ve faziletlerini, kendimin kusurlarını göster. Ta ki hatalarımı bileyim ve onlardan kurtulmaya çalışayım. Beni, benim istediğim gibi değil, Kendi istediğin gibi bir insan yap. Öyle olabilmem için yollarını göster ve oraya sevk et.”

“Allah'ım! Bana, istemenin âdâbını ve istemem gerekenleri de Sen öğret. Senin râzı olacağı şeyleri istet, râzı olmadıklarını istetme.”

Bir kere daha idrâk etme bahtıyarlığına erdiğimiz bu mübârek İsrâ ve Miraç gecesinde, Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'in öğrettiği duaları da vesîle kılarak Rabbimize şöyle niyazda bulunalım:

“Allah'ım! Senden hidayet, takva, iffet ve gönül zenginliği istiyoruz.”

“Allah'ım! Bozgunculuktan, nifaktan ve kötü ahlâktan sana sığınıyoruz.”

“Allah'ım! Fayda vermeyen ilimden, ürpermeyen kalpten, doymak bilmeyen nefisten ve kabul edilmeyen duadan sana iltica ediyoruz.”

“Rabbimiz! Bize dünyada iyilik ver. Ahirette de iyilik ver. Bizi cehennem azabından koru.”

“Yâ Rabbi! Müslümanları yeniden aziz eyle! Milletimizin ve memleketimizin bekası ve huzûru için canlarını feda eden şehitlerimize merhametinle muamele eyle! Yakınlarına ve milletimize sabr-ı cemîl lütfeyle! Bizleri şehitlerimizin uğrunda canlarını verdiği yüce değerlerimizi yaşayan ve yaşatanlardan eyle.”

“Rabbimiz! Bizleri bu gecenin bereketiyle feyiz ve fazîletinden mahrum eyleme. Namaz ve niyazda daim olup, manen miraca eren mutlu ve umutlu kullarımdan eyle.”

Âmin

“Namaz müminin miracıdır”

Hz. Muhammed (s.a.v.)

Miraç'da Namaz ve Niyaz

YOKSULLARA YARDIM VE EĞİTİM VAKFI

Hazırlayıp Hakkın rızası için halkın hizmetine sunan

Dr. İbrahim Ateş

5 Nisan 2017

MİRAC'DA NAMAZ VE NİYAZ

Hayatının her ânı, Müslüman için bir değer ifade eden Hz. Peygamber (s.a.v.)'in mucizelerinin meydana geldiği bölümlerinin değeri daha farklıdır. Zira mucizeler, insanlar tarafından alışılagelen türden işler değil, Allah Teâlâ'nın elçilerini destek niteliğinde olup, ilahî teyîdi yansıtan haller ve işlerdir. Hz. Peygamber (s.a.v.)'in mucizelerinin en büyüğü, Kur'ân-ı Kerim'in vahyen O'na indirilmesidir. Onu İsrâ ve Miraç mucizesi izler.

Her yönüyle hârikul'ade olup, daha önce hiçbir Peygambere nasip olmayan bu mucize başlangıcı, bitişi, meydana gelişi, içeriği ve sonucu bakımından akıllara durgunluk verecek nitelikte olup, Allah Teâlâ'nın kudretini ve Resûlünün kıymetini yansıtan muhteşem bir mucizedir. İşi beşer gücüyle değerlendirmeye çalışıp yerçekimi kanunu, hava boşluğu, hız, süre ve benzeri hususları göz önünde bulundurarak böyle bir şey olabilir mi diyenlere, iki değerli şairimizin şiirlerinden birer beyitle cevap vermek isterim. Bunlardan biri:

*“İdrâk-i meâlî bu küçük akla gerekmez.
Zîrâ bu terazi bu kadar sıkleti çekmez.”*

Diğeri de:

*“Hak tecellî eyler ise her şeyi âsân eder.
Halk eder esbâbını bir lahzada ihşân eder.”*

İki bölümden oluşan bu muhteşem mucizenin birinci bölümü olan “İsrâ” kısmı, İsrâ Suresi'nin aşağıda meali arz edilen 1. ayeti ile ikinci bölümü olan “Miraç” kısmı da, elliye aşkın sahâbî tarafından nakledilen hadîs-i şeriflerle bildirilmiştir.

İsrâ ve Miraç mucizesinin içerik, incelik ve yüceliğini daha önce yayınlanan dergilerimizle kitaplarımızda defalarca dile getirdiğimiz için, o bilgileri burada tekrar ederek kıymetli vaktinizi almak ve sizleri yeniden yormak istemiyorum. Ancak İsrâ Suresi'nin söz konusu 1. ayetinin mealini bir kere daha sizlerle paylaşmakta fayda mülâhaza ediyorum. Bu ayet-i kerimenin mealini buyurun birlikte okuyalım ve üzerinde durup düşünelim diyorum:

“Bir gece, kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye (Muhammed) kulunu Mescid-i Haram'dan, çevresini mübârek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir. O, gerçekten işitendir, görendir.”

Hz. Peygamber (s.a.v.) kulluğu, ibâdeti, tâatı, namazı ve niyazı ile İsrâ ve Miraç gecesinde huzûr-u Hak'a yüceltilti. Taltif ve tekrimde bulunuldu. Değeri dünyaya duyuruldu. Aracı olmaksızın emirler aldı, ayetler vahyedildi. Namaz ibâdeti farz edildi. Kendisi huzûr-u Hak'a çıkarıldığı gibi, namaz da ümmetinin miracı kılındı. Bu gerçeği ümmetine duyuran sevgili Peygamberimiz (s.a.v.): **“Namaz müminin miracıdır.”** buyurmuştur.

Bu hadîs-i şeriften esinlenen bir şair de:

*“Ey birader kıl namazı, çün saadet tacıdır.
Sen namazı öyle bil ki, müminin miracıdır.”*

demiştir.

Yüce Rabbimiz, Meryem Suresi'nde Hz. İdris, Nûh, İbrahim, İsmail, İshak, Yakup, Musa, Harun, Zekeriyâ, Yahya ve İsa Peygamberlerin tevhid mücadelesini bir bir zikretmiştir. Ardından bu peygamberlerden sonra gelen topluluğun, içine düştüğü kötülüğü Meryem Suresi'nin 59. âyet-i kerîmesinde şöyle haber vermiştir:

“O peygamberlerden sonra bir nesil geldi. Ve onlar, namazı kaybettiler. Namazı zayi ettiler ve kötü arzularına uydular. Heva ve heveslerine tabi oldular. Onlar bu tutumlarından ötürü elim bir azaba çarptırılacaklardır.”

Bu âyete göre bir müminin yeryüzündeki en büyük kayıplarından biri namazı kaybetmektir. Zira namaz, Rabbimize teslimiyet ve kulluğumuzun en özel ve en güzel tezâhürlerindedir. Namaz, huzura varmaktır. Huzura durmaktır. Huzuru bulmaktır. Mümin için özlemle beklenen bir vuslattır namaz. Günde beş defa Rabbimizle buluşmaktır.

Bu buluşmanın başlangıcında Allah'ın büyüklüğünün tasdiki olan “Allah-u Ekber” ifadesi, yani iftitah tekberi vardır.

Ellerin kulak hizasına götürülmesi, Allah'ın rızasına mâni olan, dünyaya ait ne varsa arkaya atıldığının ifadesidir. Kıyam, sadece Allah'a yöneliş ve istikamet üzere duruşun simgesidir. Kıraat, kendi âyetleriyle Rabbimize gönülden niyazımızdır. Rükû ve secde, Allah'a kulluğun zirvesine çıkmaktır. Selâm, hem kendimiz hem de omuz omuza, gönül gönüle verdiğimiz kardeşlerimiz için esenlik ve huzur dilemektir.

Kutsal kitabımız Kur'ân-ı Kerim'de namazın sevdalısı olan müminler ne kadar övgüye layık görülmekteyse, namazı kaybedenler ve zayi edenler de o kadar yerilmektedir. Namazlarının hakkını verip yücelenler ne kadar rahmetle müjdelenmekteyse, kendini bu büyük nimetten mahrum bırakanlar da o kadar uyarılmaktadır. Namazlarıyla övgü, müjde ve rahmete mazhar olanlar, namazın müdâvimi müminlerdir. Namazın ruhuna, özüne, mesajlarına riayet edenlerdir. Namazlarını Allah'ın bir lütfü görenlerdir. Namazı miraç bilenlerdir. **“Namaz, kendisini kılmaya devam eden kimse için kıyamet gününde nur, delil ve kurtuluş berati olur.”** hadisinin şuuruna erenlerdir.

Kur'ân-ı Kerim'de bir de namaz kıldığı halde tenkit edilenler vardır. **“Onlar, namazlarında gevşeklik gösterenlerdir.”** Namazlarının, kendilerini kötülükten alıkoymadığı kimselerdir. Namazlarını şuurla, samimiyetle kılmayanlardır. Namazlarına riya ve gösteriş karıştıranlardır. Huşu içerisinde kılmadıkları için namazın kendilerine zor geldiği kişilerdir. Namazın bir külfet değil, bir nimet olduğu bilincinden yoksun olanlardır.

Yüce Kitabımız, namazın güzelliklerinden kendisini yoksun bırakanları haber verirken münafıklar ve inkarıcılardan söz etmektedir. Onlar, namazdan yüz çevirenlerdir. Namaz kılmakta tembellik edenlerdir. Hattâ onlar, namazı istismar etmekten çekinmeyenlerdir. Namaza davet edildiklerinde onunla alay edenlerdir. Dinin sembollerini hafife alanlardır.

Biz namazı muhafaza ettiğimiz sürece namaz da bizi muhafaza eder. Biz namazı koruduğumuz sürece, namaz da bizi korur.

Namaz, bizlerden aslâ cömertliğini esirgemez. Yeter ki bizler kendimizi namazdan esirgemeyelim.

Namaz, bizleri yüceltmekten aslâ geri durmaz. Yeter ki bizler namazımızı samîmiyetimizle yüceltelim.

Namaz, bizlerden aslâ uzaklaşmaz, bizleri Rabbimize yakınlıktan mahrum bırakmaz. Yeter ki bizler namazdan uzak durmayalım.

Bütün bunlara rağmen bugün bizler, hayatın akışına kendimizi öylesine kaptırıyoruz ki; namazlarımızı ya vaktinde eda edemiyoruz ya da terk ediyoruz. Oysa Peygamberimiz (s.a.v.), amellerin en faziletlisinin vaktinde kılınan namaz olduğunu belirtiyordu. Güzi-de müezzine **“Kalk Yâ Bilal! Bizi namazla ferahlat!”**

buyurarak, hayatın yoğunluğunu namazla hafifletiyor, yorgunluğunu namazla gideriyor, namazla huzur buluyordu.

Öyleyse geliniz. Hep birlikte kendimize şu soruları soralım: Biz namazlarımıza, namazlarımız da bize sahip çıkıyor mu? Geciktirdiğimiz, geçiştirdiğimiz namazlarımızın nedâmeti, yüreğimizi sızlatıyor mu? Namazlarımız, bizi Rabbimize bağlayan vuslat ve muhabbet köprüsü mü? Niyetimiz, bizi Rabbimiz ve insanlar nezdinde yücelten ahlakımızın vazgeçilmez bir mîsâkı mı? Kötülüklerle karşı bizleri koruyan bir kalkan mı namazlarımız?

Yüce Rabbimiz, bizleri namazlarıyla yücelenlerden eylesin. Bizleri namazlarıyla arınan, rızasına ulaşan, ebedî nimetlerine kavuşanlardan kılın.

Efendimiz (s.a.v.)'in huzûr-u Hak'da ağırlandı, namaz emrini aldığı bu Miraç gecesini kutlarken, namaz ve niyaza devam edip, isteklerimizi Allah Teâlâ'ya ileterek kabulü dileğinde bulunmalıyız.

Fâni dünyada bizleri huzura erdiren; zorluklar karşısında direncimizi artıran; ümitlerimizi ve istikbale dâir ideallerimizi diri tutan büyük bir nimet vardır. Bu nimetin adı “dua”dır.

Dua; Yüce Rabbimizin bizlere bahşettiği bir rahmet ve bereket kapısıdır.

Dua; Allah'a iman ve teslimiyetimizin, kulluk bilincimizin bir ifadesidir. Bizleri bir an olsun terk etmeyen, yalnız bırakmayan bir Rabbimiz olduğu şuurunun tezâhürüdür. Hamd ve şükür ile Allah'ın yüceliği karşısında âcizliğimizin itirafıdır dua.

Dua; varoluşun keşfidir. Bizler dua ederken neye muhtaç olduğumuzu, sınırlarımızı, maddî ve manevî imkânlarımızı fark ederiz. Haddimizin ve tâkatimizin, yaratılış gayemizin, sorumluluklarımızın farkında olduğumuzu dile getiririz. Kendimizi biliriz, Rabbimizi biliriz. Kutsal Kitabımız Kur'ân-ı Kerim'in Furkan Suresi'nin: **“Resûlüm! De ki: Kulluk ve yalvarmanız olmasa, Rabbim size ne diye değer versin?”** mealindeki 77. âyetinde belirtildiği gibi Rabbimizin katında duamızla dâima değer buluruz.

Dua; kulluğumuzun Allah'a arzıdır. Dualarımızla Allah'ın emrine ve kararına râzı olduğumuzu dile getiririz. Esasen bütün ibâdetlerimiz, O'nun rızasını